

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **X**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2020, č. j. 2 Az 79/2018 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018, č. j. OAM-1/ZA-ZA11-LE24-R2-2017-I., neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem, jenž je přístupný (stejně jako všechna dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) na www.nssoud.cz.

III.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka je názoru, že jak rozsudek městského soudu tak i rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelné. Podle stěžovatelky se měl žalovaný žádostí věcně zabývat a nikoliv

řízení zastavit. Stěžovatelka je dále názoru, že v řízení před žalovaným nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav věci a došlo tak k porušení zásady materiální pravdy. Poukázala i na situaci svého syna (jehož případ je projednáván v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Azs 219/2020 - pozn. soudu). Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém neshledal kasační námitky důvodnými. Navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popř. zamítnout pro nedůvodnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 30.

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský

pokračování

soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky. Městský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudky ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Zdejší soud je názoru, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí městského soudu požadavkům této judikatury plně dostála. Nesouhlas stěžovatelky se závěry soudu a žalovaného nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nutno dodat, že pokud správní soud shledá závěry správního orgánu správnými, je oprávněn na ně odkázat, resp. je převzít. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 13/2013 - 26 atp.

[10] K dalším námitkám soud předesílá, že v daném případě bylo řízení o žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu, že se jednalo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu]. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem a žalovaným, že byly splněny podmínky pro uvedený postup. Jak totiž vyplývá z konstantní judikatury zdejšího soudu, institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit bez vlastního zavinění během předchozího řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS). Takové skutečnosti předestřeny nebyly, což žalovaný srozumitelně a přezkoumatelně uvedl v rámci svého rozhodnutí (viz zejména str. 8 až 12) a soud následně řádně přezkoumal (viz str. 6 až 9 rozsudku). Jak správně uvedl městský soud, stěžovatelce bylo její národnostně-politické přesvědčení, resp. angažování se v rusínském politickém hnutí známe již v době podání její první žádosti o mezinárodní ochranu a zároveň stěžovatelka neuvedla žádnou závažnou okolnost či důvod, pro který je nemohla tehdy uplatnit. Co se pak týče dalších důvodů (stěžovatelka tvrdila, že její manžel bojuje na straně proruských separatistů na Donbasu a z tohoto důvodu má hrozit nebezpečí i stěžovatelce a jejímu synovi), žalovaný zjistil, že uvedená tvrzení jsou nepravdivá. Zjistil, že manžel stěžovatelky nepobývá na Ukrajině, ale na území ČR, kde pracuje, nemůže tedy současně na Donbasu bojovat za proruské separatisty. Stěžovatelka přitom v kasační stížnosti ani netvrdila (natož nedoložila), že by uvedené závěry, jakož i další závěry žalovaného byly nesprávné. Zůstala v rovině obecných tvrzení. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud

není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[11] Žalovaný a následně i městský soud se zabývaly i navazujícími konkrétními tvrzeními, které stěžovatelka opakuje i v kasační stížnosti, vč. zintenzivnění vztahu stěžovatelky k ČR, důsledky pro syna stěžovatelky atd., a i ty přezkoumatelně a v souladu s právní úpravou a judikaturou zdejšího soudu vypořádaly. Z judikatury Nejvyššího správního soudu mj. vyplývá, že koncept opakovaných žádostí je založen na existenci nových skutečností nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ze dne 9. 1. 2019, č. j. 5 Azs 199/2019 - 27 atp.).

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že žádostí syna stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany se zabýval v usnesení ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 Azs 219/2020 - 25. Tímto usnesením odmítl jeho kasační stížnost jako nepřijatelnou, přičemž se zabýval i obdobnou argumentací, kterou vznáší nyní stěžovatelka. V rámci zachování jednotnosti judikatury a při respektování odlišností obou věcí Nejvyšší správní soud na uvedené usnesení odkazuje a jeho závěry přebírá.

[13] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze postup žalovaného považovat ani za postup odporující § 3 správního řádu, resp. zásadě materiální pravdy, jak rovněž namítala stěžovatelka. Žalovaný postupoval v souladu s uvedenou zásadou, resp. judikaturou vztahující se k uvedenému ustanovení, srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, atd.

[14] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[15] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 5. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu